

или алюзивно съдържат признаци, свързани с конотациите на тази символика. Подстъпите към този най-всеобемен Яворов топос отново могат да бъдат най-различни. Тук в синтезиран вид ще маркираме само няколко, позовавайки се на онези Яворови текстове, които задават абсолютния гешалт. Необходимо е да отбележим, че тези семантики неправомерно разширяват обема на образа, произтичайки от глобални, често пъти императивни смисли. Те не само не се докосват в никоя пресечна точка, но и рязко си противоречат и поради това тяхното задълбочаване у късния Яворов все по-сигурно разсейва единството на образа, размножавайки конкретните му приложения, придавайки му всеобхватност и ... максимална неопределеност. *Пустинята* в поезията на Яворов е знак с все по-нарастваща символичност и в процеса на символизиране първоначалният му референциален обхват се разколебава с прекомерна бързина, разпадайки се в твърде разнородни, частични, нетъждествени референции. При употребата на *пустинята* у Яворов е налице следният парадокс в означаването: един и същи знак е призван да сочи денотати от различни редове, а това, от своя страна, постепенно изличава денотативната му способност. (За по-голяма яснота ще използваме класически пример от семиотиката. Ако *Зорница* и *Вечерница* са знаци, отвеждащи към едни и същ денотат, но към две различни неговни значения, то *пустинята* у Яворов – в сравнение с подобни всекидневни техники на означаване – е **знак-хипертрофия**. Както по-нататък ще се уверим, тя не само експлицира в текста различните значения на един и същ денотат, но сумира в семантиката си разнородни денотати, които евентуално могат да излъчат и разностранни свои значения. Т.е. парадоксът във функционирането на Яворовия знак *пустиня* се състои именно в разрушената, дефективна връзка **знак-значение**. При усиленото символизиране на знака тя се преобразява във връзката **знак – денотати – значения**). Ако успеем приблизително точно да фиксираме началото (съзнаваме